

har jeg Betænkelse ved, thi hvor skal man i Ministeriet kunne se, hvorledes Forholdene ere i de forskellige Egne af Landet. Det er meget vanskeligt. Jeg tror, at den allernaturligste Maade at ordne, at regulere dette Forhold paa, er at give de kommunale Myndigheder Raadighed over, hvor mange be-
 værtningsdrivende man vil have inden for Kommunens Grænser, og hvem man vil antage dertil. I Norge er man gaaet et Skridt videre. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (S. Jensen) hentes, at det var lige saa ilde at lægge Afgørelsen af, hvem der maatte erholde Beværtning, i Kommunens som i Regeringens Haand, fordi de kommunale Raad ikke vare demokratiske nok. Jeg skulde ikke have det fjerneste imod, at man gør det samme Skridt som i Norge, hvor man giver Befolkningen i Kommunen — og det baade Mænd og Kvinder — Ud-
 gang til at stemme over, om de ville have beværtningsdrivende i Kommunen eller ej. Man har fra Regeringens Side haft en stærk Frygt for Kvindens Stemmeret, men her er et Omraade, hvorpaa jeg tror, at man uden Fare kunde give Kvinden Stemmeret, for sil Kvinderne Indflydelse paa, hvor mange beværtningsdrivende der skulde være i en Kommune, blev der sandelig ikke saa mange, som der er. Jeg vil derfor sige, hvis det demokratiske Sindelag her i Tinget er saa stærkt, at man mener, at Kommunalbestyrelserne ikke ere demokratiske nok, og at man derfor ikke bør lægge Afgørelsen af, hvor mange beværtningsdrivende der maa være i en Kommune, i saa aristokratiske Hænder, lad os saa gøre Skridtet fuldt ud. Jeg går overmaade gerne med til, at man giver baade Mænd og Kvinder i Kommunen Ret til at stemme, thi jeg er overbevist om, at det nok skulde regulere Forholdet paa passende Maade. Jeg vil derfor sige over for det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth), at jeg tror ikke, han har nogen særegen Ret til at fremhæve Stytteforeningerne fremfor saa mange andre Foreninger; i den Henseende tror jeg, Stytteforeningerne staa lige saa blanke som mange andre.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Forbrugsforeningerne maa have Ret til at fordele Vin eller Brændevin til deres Medlemmer eller ej, saa tror jeg ikke, man skal indskrænke Forbrugsforeningerne i den Ret, de have. Jeg ser ikke, hvorfor Forbrugsforeningens Medlemmer, naar de have Brug for Vin eller spirituose Drikke, skulle gaa hen til en anden næringsdrivende for at faa de Ting, de have Brug for, og hvorfor skulle de ikke kunne faa dem i deres egen

Forening? Ja, siger man, det er, fordi man har misbrugt Forbrugsforeningernes Ret derved, at Medlemmerne af Forbrugsforeningerne dannede Smugtroer, hvor de i Smuglad og drak til Skade for dem selv, og derigennem fastede Stygge paa disse Foreninger. Men det forekommer mig, at dette Spørgsmaal kunde man helt let komme over ved at forbyde Forbrugsforeningerne at udstænte til siddende Gæster, hvorimod man lader dem beholde den Ret, de nu have til at fordele Brændevin og Vin til de Medlemmer, som onste at forbruge disse Varer i deres Hjem. Vi have jo forbudt Høsterne at have „siddende Gæster“ og kunne ogsaa forbyde Forbrugsforeningerne det. Det skulde jeg ikke have noget imod at være med til, thi det, at Forbrugsforeningerne nu paa sine Steder ere Stalkestjul for Smugtroer, hvor man i Lø af Foreningsfriheden kan sidde og drikke, er noget, der efter min Formening kun kan staa disse Foreninger. Hvad angaar straffede Personers Udgang til at faa Beværtningsnæring, saa vil jeg sige, at jeg er enig med, hvad den første ærede Valer gjorde gældende paa dette Punkt. Jeg mener, man ikke kan stræffe alle over een Kam. Der er jo Personer, der blive straffede, som man dog efter min Mening ikke burde nægte Udgang til at ernære sig ved Beværtningsnæring, og i alt Fald er jeg af den Mening, at Forslaget gaar for vidt i den Henseende, naar der siges, at Næringsretten forbydes, ikke alene naar Næringsbrugeren to Gange er dømt, men ogsaa naar han to Gange er indgaaet paa Forlig. Det er jo ikke saa sjældent, at irige Politimestre faa Folk til at gaa ind paa Forlig i Stedet for at udsætte sig for at faa Dom, og Folk gaa maaste i mange Tilfælde ind paa Forlig og betale en Bøde, hvor de vilde blive frikendte, hvis de lode Sagen gaa til Doms. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at hvis man fastholder Lovforslagets strenge Bestemmelser paa dette Punkt, vil man f. Eks. straffe Invalider, der have Beværtningsnæring, og som 2 Gange blive dømt eller gaa ind paa Forlig, ikke blot 2 Gange, men 3 Gange, idet en saadan Mand ikke blot vil tabe sin Næringsret, men ogsaa taber sin Invalidepension, og det forekommer mig ikke, at det vil være rigtig at straffe ham saa haardt samtidig med den Straf, han idømmes for en eller anden Forseelse. Jeg mener, at i den Henseende skal man fare lempeligere frem end hidtil i Lovgivningen. Et Menneske, der bliver straffet, har svært nok ved at komme til Hæfterne, komme til at rejse sig igen. So større Hindringer Samfundet lægger i Vejen for ham, for at han atter kan ernære sig paa hæder-